4. 9. 2007

ID: 50023

Skutkové zjištění, mající oporu v provedeném dokazování

Prohlášení zaměstnance, kterým uznává odpovědnost, ještě není důkazem, že porušil své právní povinnosti a jaký skutkový děj k tomu vedl.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 1566/2006, ze dne 2.8.2007)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně G. – a. s.r.o., zastoupené advokátem, proti žalovanému J. H., zastoupenému advokátem, o 39.430,- Kč s úroky z prodlení, vedené u Okresního soudu v Sokolově pod sp. zn. 9 C 74/2004, o dovolání žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 17. května 2005 č.j. 13 Co 91/2005-49, tak, že rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Žalobkyně se domáhala, aby jí žalovaný uhradil 39.430,- Kč s 2% úrokem z prodlení. Žalobu odůvodnila tím, že žalovaný u ní pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 10.6.2003 jako „řidič-závozník“. Dne 15.6.2003 žalobkyni způsobil škodu tím, že v opilosti poškodil střešní okno vozidla žalobkyně zn. M., ztratil služební mobilní telefon N. a finanční hotovost 100,- EUR a 2.000,- Kč. Žalovaný „rozsah škody uznal a zavázal se zároveň k úhradě formou srážek ze mzdy“, dne 18.6.2003 s ním žalobkyně zrušila pracovní poměr ve zkušební době.

Okresní soud v Sokolově rozsudkem ze dne 20.7.2004 č.j. 9 C 74/2004-34 uložil žalovanému povinnost „uhradit žalobci částku 8.850,- Kč s 2% úrokem z prodlení od 19.6.2003 do zaplacení, a to ve splátkách po 1.000,- Kč, splatných vždy do každého posledního dne v měsíci od měsíce následujícího po právní moci tohoto rozsudku, pod ztrátou výhody splátek“, co do částky „30.580,- Kč s 2% úrokem z prodlení od 19.6.2003 do zaplacení“ žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Protože žalovaný v průběhu soudního řízení uznal nárok žalobkyně na zaplacení částky 3.300,- Kč za ztrátu 100,- Euro, částky 2.000,- Kč, kterou od žalované převzal a 3.550,- Kč za ztrátu služebního mobilního telefonu, „soud postupoval podle § 153a odst. 1 věty druhé o.s.ř a vydal rozsudek podle tohoto uznání“. K požadavku na zaplacení částky 30.580,- Kč „z titulu poškozeného vozidla“ soud prvního stupně uvedl, že dohoda o vypořádání škody a dohoda o srážkách ze mzdy, uzavřená mezi účastníky dne 18.6.2003, v níž je uvedeno jakým způsobem a v jaké výši škoda vznikla, a v níž „žalovaný uznává svoji povinnost nahradit zaměstnavateli určenou náhradu škody a výslovně souhlasí s tím, aby mu náhrada škody byla srážena z jeho mzdy“, není samostatným zavazovacím důvodem a ani nezakládá domněnku o existenci dluhu v době uznání; prohlášení o uznání závazku zaměstnancem podle ustanovení § 185 zák. práce má právní důsledek pouze z hlediska běhu promlčecí lhůty podle § 263 odst. 2 zák. práce. Protože žalobkyně „neposkytla soudu žádný další důkaz k prokázání svého tvrzení, že žalovaný způsobil svým vlastním jednáním škodu na vozidle a že při poškozování vozidla jednal v opilosti“, dospěl soud prvního stupně k závěru, že „žalobkyně neprokázala, že žalovaný způsobil jednáním popsaným v žalobě škodu na předmětném vozidle“. Vzhledem k tomu, že žalovaný popřel, že by způsobil škodu na střešním okně vozidla svým jednáním tak, jak jej popsala žalobkyně, neboť tvrdil, že „teprve ráno po probuzení zjistil, že je střešní okno rozbité“ a odmítal tvrzení, že by střešní okno „rozbil sám a že byl opilý“, a uvedl, že dohodu podepsal proto, že „byl pod nátlakem žalobce“, který vyhrožoval, že mu nevystaví zápočtový list, a „byl navíc pod značným stresem po nehodě“, soud prvního stupně uzavřel, že žalobkyně neprokázala „ani jeden předpoklad odpovědnosti zaměstnance podle § 172 zákoníku práce“.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 17.5.2005 č.j. 13 Co 91/2005-49 změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalovanému uložil povinnost „zaplatit žalující společnosti částku 30.580,- Kč s 2% úrokem z prodlení od 20.3.2004 do zaplacení a to do 31.12.2005“, „co do částky 2% úroku z prodlení z částky 30.580,- Kč od 19.6.2003 do 19.3.2004“ žalobu zamítl a rozhodl, že „žalovaný je povinen zaplatit žalující společnosti na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 15.340,- Kč, a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalující společnosti JUDr. K. J., advokáta“. Odvolací soud dovodil, že byly splněny všechny podmínky odpovědnosti zaměstnance za škodu ve smyslu ustanovení § 172 zák. práce. V daném případě „bezesporu

žalující společnosti vnikla škoda na automobilu, který svěřil žalovanému k vykonání pracovní cesty, a to „zaplacením faktury za opravu vozidla, které vrátil žalovaný po skončení pracovní cesty s rozbitým oknem“. Prohlášení zaměstnance o uznání dluhu sice nezakládá právní domněnku o existenci dluhu v době uznání, „nicméně uznání dluhu je třeba posuzovat jako každý jiný listinný důkaz ve všech souvislostech s ostatními důkazy“. Podle názoru odvolacího soudu „nelze uvěřit ani tvrzení“, že část prohlášení o uznání dluhu týkající se svěřených peněžních prostředků a svěřeného mobilního telefonu podepsal žalovaný dobrovolně, část však podepsal pod nátlakem, neboť „logickým výkladem tak lze dovodit pouze jediné, že i zbývající část uznávacího prohlášení (týkající se způsobení škody rozbitím střešního okna nákladního vozidla) odpovídá realitě“. Za „zcela nevěrohodné“ pak považoval odvolací soud tvrzení žalovaného, že uznávací prohlášení podepsal pod tlakem toho, že mu žalující společnost odmítla vydat zápočtový list, přestože měl sjednáno další zaměstnání, že žalovaný předpokládal soudní spor o náhradu škody, kde chtěl „zpochybnit“ údaje uvedené v uznání dluhu, a že „následné tvrzení žalovaného o tom, že neví, jakým způsobem došlo k rozbití okna, je zcela nevěrohodné a žádným důkazem nedoložené“.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný dovolání, neboť podle jeho názoru odvolací soud „nerespektoval stav důkazního řízení provedeného soudem nalézacím,, z tohoto stavu vyvodil nesprávné právní závěry ohledně odpovědnosti žalovaného, z provedených důkazů „vyvodil nesprávné právní závěry ohledně odpovědnosti žalovaného“, „hodnotí důkazní situaci toliko svými domněnkami“, zpochybňuje tvrzení žalovaného, „ačkoliv by měl v dané situaci respektovat důkazní břemeno ležící na straně žalobkyně“. Zdůraznil, že „rozhodně nelze přijmout argumentaci“, že jeho jednání je nevěrohodné, jestliže při jednání uznal část dluhu v souladu s prohlášením o uznání dluhu, zatímco „se zbylou částí včetně příčiny (údajné opilosti)“ nesouhlasí a „tvrdí, že byla podepsána pod nátlakem nevydání zápočtového listu“. Poukazuje-li odvolací soud na krátký časový odstup od vzniku pracovního poměru dne 10.6.2003 a nehody dne 15.6.2003, pak opomíjí skutečnost, že ke dni sepisu uznávacího prohlášení dne 18.6.2003 došlo zároveň k ukončení pracovního poměru ve zkušební době a tedy „nutnost vydání zápočtového listu byla nabíledni“. Názor odvolacího soudu, že se mohl namísto podpisu nepravdivého prohlášení domáhat zápočtového listu „je zcela mimo realitu“, neboť dovolatel měl v kritické době svoji přítelkyni na mateřské dovolené a jeho úsilí směřovalo k nalezení jakékoliv jiné práce, „než se komplikovaně soudit o vydání zápočtového listu“. Konečně „dovolatel napadá i posouzení relevance Prohlášení o uznání závazku zaměstnance“, neboť skutečná škoda byla žalobkyni známa až na základě faktury o opravě ze dne 31.10.2003, přičemž součástí plnění byla též oprava těsnění prvních dveří vlevo, které však, jak vyplývá z tvrzení žalobkyně, žalovaný nijak nepoškodil, a dále pak toto prohlášení postrádá jakýkoliv přesnější popis škodní události, která „je následně rozvíjena až tvrzením žalobkyně v žalobě a jejím doplnění“. Podle názoru dovolatele žalobkyně „nepředložila jediný relevantní důkaz“ o tom, že danou škodu žalovaný skutečně způsobil, a „argumentace odvolacího soudu tak není postavena na požadavku přesného a jasného prokázání odpovědnosti dovolatele“. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud napadené rozhodnutí zrušil „v celém rozsahu a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení“.

Nejvyšší soud ČR jako soud dovolací (§10a o.s.ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1 o.s.ř.) a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o.s.ř. dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst.1 věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat - vzhledem k tomu, že předmětem řízení je náhrada škody způsobené zaměstnancem, kterou měl zaměstnanec způsobit dne 15.6.2003 (srov. § 364 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce) - podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30.9.2003, tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 274/2003 Sb., zákon, kterým se mění některé zákony na úseku ochrany veřejného zdraví - dále jen „zák. práce“.

Podle ustanovení § 172 odst. 1 zák. práce zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Předpoklady vzniku odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu způsobenou při plnění pracovních úkolů ve smyslu citovaného ustanovení § 172 zák. práce jsou porušení pracovních povinností zaměstnancem, zavinění zaměstnance ve vztahu k tomuto porušení pracovní povinnosti, vznik škody a příčinná souvislost mezi zaviněným porušením pracovních povinností a vznikem škody. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, nárok, a tedy ani povinnost k zaplacení, nevzniká. V řízení o náhradu škody podle ustanovení § 172 zák. práce má žalobce (zaměstnavatel) procesní povinnost tvrdit (srov. § 101 odst. 1 o.s.ř.) a posléze i prokázat (srov. § 120 odst. 1 a 3 o.s.ř.) všechny uvedené předpoklady potřebné pro vznik povinnosti k náhradě škody. Závěr o tom, zda došlo ke vzniku škody v příčinné souvislosti se zaviněným porušením povinnosti zaměstnance při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, pak představuje výsledek hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 132 o.s.ř., kdy soud hodnotí důkazní prostředky, jimiž byl

zjišťován stav věci (srov. § 125 o.s.ř.), podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti.

Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci zjištěno, že žalovaný byl u žalobkyně zaměstnán jako „řidič – závozník“ na základě pracovní smlouvy ze dne 10.6.2003. Dne 15.6.2003 vznikla žalobkyni škoda, spočívající ve ztrátě služebního telefonu, hotovosti ve výši 100,- EUR a 2000,- Kč a v rozbití střešního okna nákladního vozidla zn. M. Dne 18.6.2003 spolu účastníci uzavřeli „Dohodu o vypořádání škody a dohodu o srážkách ze mzdy“, ve které bylo kromě jiného uvedeno, že „na základě jednání zaměstnance ze dne 15.6.2003, kdy v opilosti zničil střešní okno u vozidla 1 K 2 2310 Mercedes a ztratil služební telefon N. a utratil služební peníze 100,- EUR, 2.000,- Kč, vznikla zaměstnavateli škoda ve výši 30.000,- Kč bez DPH za opravu“, žalovaný „uznal svoji povinnost nahradit zaměstnavateli určenou náhradu škody a výslovně souhlasil s tím, aby mu byla náhrada škody srážena z jeho mzdy“. Téhož dne 18.6.2003 žalobkyně zrušila se žalovaným pracovní poměr ve zkušební době.

I když dovolatel mimo jiné uvedl, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci, tedy že uplatňuje dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., z obsahu samotného dovolání (z vylíčení důvodů dovolání) vyplývá, že dovolatel podrobuje kritice pouze skutková zjištění odvolacího soudu a že tak uplatňuje pouze dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 3 o. s. ř. Protože soud každý procesní úkon účastníka (tedy i vymezení dovolacího důvodu) neposuzuje jen podle toho, jak jej účastník označuje, ale především podle jeho obsahu, i když byl nesprávně označen (srov. § 41 odst. 2 o.s.ř.), přezkoumal dovolací soud rozsudek odvolacího soudu s ohledem na obsah dovolání jen z hlediska dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř.

Podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze dovolání, které je přípustné mimo jiné podle ustanovení § 237 odst.1 písm. a) o.s.ř. (a tak je tomu v projednávané věci), podat z důvodu, že rozhodnutí vychází ze skutkového zjištění, které nemá podle obsahu spisu v podstatné části oporu v provedeném dokazování.

Za skutkové zjištění, které nemá podle obsahu spisu oporu v provedeném dokazování, je třeba ve smyslu citovaného ustanovení rozumět výsledek hodnocení důkazů soudem, který neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř., protože soud vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nebo přednesů účastníků nevyplynuly ani jinak nevyšly za řízení najevo, protože soud pominul rozhodné skutečnosti, které byly provedenými důkazy prokázány nebo vyšly za řízení najevo, nebo protože v hodnocení důkazů, popř. poznatků, které vyplynuly z přednesů účastníků nebo které vyšly najevo jinak, z hlediska závažnosti (důležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálně věrohodnosti, je logický rozpor nebo jestliže hodnocení důkazů odporuje ustanovením § 133 až § 135 o.s.ř. Skutkové zjištění nemá oporu v provedeném dokazování v podstatné části tehdy, týká-li se skutečností, které byly významné pro posouzení věci z hlediska hmotného práva.

Důkazy soud hodnotí podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné či nezákonné); k důkazům, které byly získány (opatřeny) nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědí svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených (prokazovaných) skutečností.

Přisuzování hodnoty pravdivosti jednotlivým důkazům se děje jejich zhodnocením jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Myšlenkové závěry o pravdivosti či nepravdivosti důkazů, k nimž soud dospěl, proto nepředstavují akt libovůle soudu a nejsou ani věcí pouhého osobního dojmu, či obecné úvahy. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti

(nevěrohodnosti) svědecké výpovědi je výsledkem logického myšlenkového postupu vycházejícího z posouzení objektivních skutečností vnějšího světa (skutkových okolností) zjištěných v konkrétní projednávané věci, jako kupříkladu z rozporů ve výpovědi svědka, jakož i z rozporů mezi výpovědí svědka (jejím obsahem) a jinými provedenými důkazy, ze způsobu jeho výpovědi, z jeho osobního (nikoli z obecně postulovaného) vztahu k věci nebo k osobám zúčastněným na řízení apod.

Dovolacím důvodem podle ustanovení § 241a odst. 3 o.s.ř. lze napadnout výsledek činnosti soudu při hodnocení důkazů, na jehož nesprávnost lze usuzovat - jak vyplývá ze zásady volného hodnocení důkazů - jen ze způsobu, jak k němu odvolací soud dospěl. Nelze-li soudu v tomto směru vytknout žádné pochybení, není možné ani polemizovat s jeho skutkovými závěry. Znamená to, že hodnocení důkazů, a tedy ani skutkové zjištění jako jeho výsledek, z jiných než výše uvedených důvodů nelze dovoláním úspěšně napadnout.

Odvolací soud v projednávané věci uvedeným způsobem nepostupoval. Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že k závěru, že ke škodě spočívající v rozbití střešního okna došlo v příčinné souvislosti s „porušením povinností při plnění pracovních úkolů ze strany žalovaného“, dospěl odvolací soud na základě skutečnosti, že „sám žalovaný takovéto jednání doznal“. Je mimo pochybnost, že za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci (srov. § 125 o.s.ř.), tedy i věcný obsah dohody o vypořádání škody a dohody o srážkách ze mzdy ze dne 18.6.2003, ale jen do té míry, pokud zaznamenává okolnosti, ze kterých ke škodě došlo. Hodnotící závěr o pravdivosti (věrohodnosti) „doznání“ žalovaného v tomto prohlášení (uvádí se jen: „v opilosti zničil střešní okno“) lze však ve smyslu ustanovení § 132 o.s.ř. učinit jen na základě těch konkrétních skutečností, které byly v řízení zjištěny (jistěže s přihlédnutím ke všemu, co za řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci). Takovými skutečnostmi ale nemohou být jen obecné úvahy, kdy odpovědnost žalovaného za škodu na automobilu a jeho zavinění odvolací soud vyvozuje z toho, že, podepsal-li část prohlášení o uznání dluhu dobrovolně, tak je potom „zcela nevěrohodné“, že by druhou část týkající se poškození automobilu podepsal pouze pod nátlakem žalobkyně, a to i s přihlédnutím ke změnám v jeho výpovědi při odvolacím jednání oproti jednání před soudem prvního stupně, když navíc - jak odvolací soud rovněž uvádí - svá tvrzení (o tom, že dohoda „byla podepsána pod nátlakem nevydání zápočtového listu“) nedoložil žádným důkazem. Odvolací soud však nepřihlédl náležitě k tomu, že okolnost, že žalovaný v „Dohodě o vypořádání škody a dohodě o srážkách ze mzdy“ formálně uznal, že za škodu odpovídá, není důkazem, že svým konkrétním jednáním porušil své právní povinnosti v příčinné souvislosti se vznikem škody, neboť vlastní skutkové okolnosti vzniku škody (o kterých žalovaný údajně vypovídal při sepisování dohody) zůstaly nejasné. Proto bylo třeba při úvaze, zda žalobkyně unesla na ní spočívající důkazní břemeno, zahrnout do rámce příslušných úvah také námitky žalovaného uplatněné v průběhu řízení, které přijatému závěru odporují, a s nimi se vypořádat.

Obecná úvaha, že žalovanému nic nebránilo domáhat se vydání potvrzení o zaměstnání v občanském soudním řízení, totiž nevyvrací námitku, že tento postup nezajistí vydání potvrzení o zaměstnání v době, kdy je zaměstnanec potřebuje, když navíc zahájení a vedení soudního sporu nemusí být pro zaměstnance tak běžnou situací, jak by se naznačovalo, nýbrž nikoli ojediněle může být pro něj jen obtížně řešitelnou vyjímečnou životní situací. Vycházel-li odvolací soud dále ze závěru, že „zbývající část uznávacího prohlášení“ týkajícího se rozbitého střešního okna automobilu – „na základě logického výkladu“ – „odpovídá realitě“, jelikož sám žalovaný uznal ztrátu finančních prostředků a mobilního telefonu, a že tedy „došlo z jeho strany k porušení povinností v přímé souvislosti s plněním pracovních úkolů“, pak vzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů nevyplývají, neboť prohlášení zaměstnance, kterým uznává odpovědnost, ještě není důkazem, že porušil své právní povinnosti a jaký skutkový děj k tomu vedl. Závěr odvolacího soudu jako výsledek takto vadného a neúplného hodnocení důkazů soudem, za tohoto stavu neodpovídá postupu vyplývajícímu z ustanovení § 132 o.s.ř. a rozhodnutí soudu založené na takovém skutkovém zjištění proto nemá oporu v provedeném dokazování.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.) a věc vrátil Krajskému soudu v Plzni k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta první o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Nemajetková újma, nutná obrana (exkluzivně pro předplatitele)